



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Porodní dům U Čápa, o.p.s.**, se sídlem Augustinova 2070, Praha 11, zastoupeného JUDr. Bohumilou Holubovou, advokátkou se sídlem Za Poříčskou bránou 21/365, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 41690/2006, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2009, č. j. 10 Ca 145/2007 – 59,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 145/2007 – 59, ze dne 19. 3. 2009, **se zrušuje** a žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 22. 1. 2007, č. j. 41690/2006. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku II. rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy ze dne 21. 8. 2006, č. j. MHMP/229387/05/ZDR. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost o vydání souhlasu s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením ve smyslu § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 160/1992 Sb.).

V žalobě se žalobce s poukazem na evropskou legislativu a zejména úpravu stanovených činností zdravotnických pracovníků (vyhláška č. 424/2004 Sb.) a na úpravu zákona č. 160/1992 Sb., dovolával nesprávnosti závěru vydaného rozhodnutí, jímž nebyl dán dotýčný souhlas v rozsahu § 5 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 424/2004 Sb. (odvolací orgán vyžadoval k činnosti porodních asistentek v rozsahu tohoto ustanovení přítomnost lékaře),

příčemž k tomu argumentoval akcentací evropských předpisů a úpravou, týkající se způsobilosti k výkonu povolání porodních asistentek.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že z obou vydaných rozhodnutí (správního orgánu I. stupně odvolacího správního orgánu) nelze dovodit, jaký druh zdravotní péče a v jakém rozsahu bude toto zdravotní zařízení poskytovat, o jaký typ zdravotnického zařízení se vůbec jedná (ambulantní či ústavní), a jaké tedy potom má být personální a věcné vybavení takového zařízení. Posouzení splnění všech podmínek pro provozování zdravotnického zařízení je třeba vždy posoudit ve vztahu ke konkrétnímu druhu a rozsahu zdravotnické péče, a proto je třeba rozsah poskytované zdravotní péče jasně a konkrétně vymezit. Z uvedených důvodů městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a tuto skutečnost označil za první důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dále městský soud shledal v postupu obou správních orgánů vadu řízení spočívající v nezákonnosti při věcném posouzení dané věci, kdy závěr o tom, zda je dané zdravotnické zařízení dostatečně věcně a technicky vybaveno, oba orgány opíraly o požadavky dovozené vlastní úvahou (byť s pomocí příznaných znalců), a nikoliv o požadavky podle již předem daných kritérií, která stanoví právní předpis. Z uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá uvedený rozsudek Městského soudu v Praze s odkazem na důvody, vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především nesdílí závěr stran nepřezkoumatelnosti jeho napadeného rozhodnutí, neboť podle jeho názoru je velmi přesně dovoditelné, jaký druh zdravotní péče (výkon povolání porodní asistentky v nestátním zdravotnickém zařízení porodního typu), v jakém rozsahu je k jejímu poskytování oprávněn (rozsah poskytované zdravotnické péče je vymezen prostřednictvím vyhlášky č. 424/2004 Sb., kterou se stanoví činnosti zdravotnických pracovníků a jiných odborných pracovníků, ve znění pozdějších předpisů), a to velmi konkrétně a nepochybně, aby nebylo lze rozsah péče poskytované porodními asistentkami zaměňovat. Podle názoru stěžovatele rozhodnutí nevyvolává pochybnost o tom, o jaký typ zařízení se jedná a jakou zdravotní péčí je toto zařízení na základě doloženého personálního a věcného vybavení oprávněno poskytovat. Rozsah zdravotní péče poskytované v nestátních zdravotnických zařízeních upravuje výslovně toliko § 3 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb., přičemž lze poskytovat zdravotní péči poradenskou, ošetrovatelskou, diagnostickou, preventivní, rehabilitační, lázeňskou, léčebnou a lékárenskou. V nestátních zdravotnických zařízeních lze poskytovat péči ambulantní i ústavní, včetně poskytování prostředků zdravotnické techniky a dopravní zdravotnické služby sloužící k přepravě nemocných. Zákon vůbec neřeší pojem druh péče, ačkoliv je to náležitost nejen žádosti, ale i samotného rozhodnutí o registraci nestátního zdravotnického zařízení. Pojem druh zdravotní péče a odbornosti nelze zaměňovat, neboť odbornosti vycházejí ze zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a prováděcí vyhlášky č. 134/1998 Sb. Při stanovení druhu a rozsahu poskytované zdravotní péče v rámci řízení o registracích nestátních zdravotnických zařízeních podle zákona č. 160/1992 Sb. vycházejí žadatelé a orgány příslušné k registraci nestátních zdravotnických zařízení z oborů specializačního vzdělávání lékařů, které jsou stanoveny v příloze č. 1 zákona č. 95/2004 Sb., a v případě nelékařských povolání ze zákona č. 96/2004 Sb. Správní orgány proto při vymezování druhu zdravotní péče opírají své určení druhu zdravotní péče o specializační obory lékařů, resp. nelékařského personálu, ve shora specifikovaných předpisech. A pokud jde o rozsah, vycházely správní orgány z činností, k nimž je nelékařský zdravotnický pracovník oprávněn podle vyhlášky č. 424/2004 Sb. K výhradě soudu, že závěr o tom, zda je konkrétní zdravotnické zařízení dostatečně věcně a technicky vybaveno, si nemůže učinit ten který příslušný orgán (ať správní úvahou nebo vlastními kritérii), neboť tyto musí vyplývat z právní úpravy na základě

zákona, stěžovatel uvádí, že postupoval v souladu se zásadou správního řízení – zjištění skutkového stavu věci, nebylo možné se vyhnout správnímu uvážení, které z předložených důkazů provede a které nikoliv, přičemž splnění podmínek personálního, věcného a technického vybavení pracovišť typu porodní dům a jeho existenci dosud právní předpisy bohužel nereflektovaly. Žalobce použil pro vymezení podmínek personálního vybavení porodního domu ustanovení zákona č. 96/2004 Sb. a vyhlášky č. 424/2004 Sb., které se vztahují k odborné způsobilosti k výkonu povolání porodní asistentky, resp. k činnostem, k jejichž výkonu jsou porodní asistentky oprávněny. S tímto výkladem ovšem stěžovatel nesouhlasil, neboť požadavek na splnění minimálních podmínek personálního vybavení zdravotnického zařízení není nijak v rozporu s výše zmíněnými právními předpisy a z těchto předpisů vychází. Vzhledem k tomu, že konkrétní podmínky na porodní dům jako nestátní zdravotnické zařízení sui genesis nebyly a nejsou žádnou obecně závaznou normou výslovně a výčtem stanoveny, neznámá to, že je nelze dovodit z příslušných právních předpisů upravujících provozování nestátních zdravotnických zařízení. Stěžovatel odkázal na § 4 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb., podle něhož musí být nestátní zdravotnické zařízení pro druh a rozsah jím poskytované zdravotní péče personálně vybaveno a musí splňovat požadavky kladené na jeho provoz (z tohoto vyplývá, že i v případě absence konkrétního výčtu nezbytného personálního vybavení zdravotnického zařízení je správní orgán povinen posuzovat otázku personálního vybavení a v tomto případě nemohl než přistoupit k aplikaci správního uvážení tak, aby poskytování zdravotní péče probíhalo v souladu s právními předpisy a lege artis. Jakkoliv soud dovozuje, že požadavky na personální a věcné vybavení nestátních zdravotnických zařízení upravuje vyhláška č. 49/1993 Sb., na základě zmocnění v § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb., je nutno podotknout, že z vyhlášky není možné určit, jaké konkrétní požadavky na vybavení porodního domu je možné aplikovat. Soud se této otázce vyhnul a odkazem na tuto vyhlášku redukoval vybavení pracoviště de facto na pracoviště sestry ošetřovatelky, neboť porodní asistentka poskytuje ošetřovatelskou péči. Soud jistě nechťel připustit, že by bylo možné v takto vybaveném zařízení poskytovat veškerou péči, již se účastník domáhal, tj. všechny činnosti, které u porodních asistentek vymezuje vyhláška č. 424/2004 Sb. I soud tvrdí, že nelze z platné právní úpravy učinit závěr, že by veškeré činnosti uvedené v § 5 odst. 1 vyhlášky č. 424/2004 Sb. a spočívající v ošetřovatelské péči bylo možno vykonávat úplně samostatně a autonomně bez další související zdravotní péče – předporodní, porodní a poporodní. Správní orgány jsou v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu. Za tím účelem byl správní orgán povinen i při absenci konkrétních požadavků obecně závazných právních předpisů oprávněn posoudit si odbornou otázku za pomoci znaleckých posudků u podmínek personálního vybavení. Důkazem relevantnosti podaných posudků je i sám fakt, že stěžovatel jich využil v metodice, již vydal ve Věstníku Ministerstva zdravotnictví č. 2 z února 2007. Soud se tedy mylí v tom, že by posuzování požadavků na vybavení porodního domu podléhalo libovůli. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud v Brně napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že má shodně s městským soudem za to, že žalovaný nemůže splnění podmínek personálního, věcného a technického vybavení stanovit na základě svého uvážení, resp. znaleckých posudků. K odkazu stěžovatele na Metodiku ministerstva zdravotnictví žalobce poznamenává, že tato metodika jednak není obecně závazná, a jednak byla vydána až po zahájení správního řízení v dané věci. Dále žalobce uvedl, že z hlediska rozhodování o registraci zdravotnického zařízení jsou zcela irelevantní předpisy vztahující se na systém všeobecného zdravotního pojištění a stanovící metodiku a pravidla úhrad ze strany zdravotních pojišťoven, na něž se stěžovatel mj. v kasační stížnosti také odvolává. K tomu žalobce poznamenal, že hodlá provozovat nestátní zdravotnické zařízení mimo smluvní vztahy se zdravotními pojišťovnami, jím poskytovaná zdravotní péče

nebude hrazena zdravotní pojišťovnou, ale přímými platbami od rodiček. Žalobce je dále toho názoru, že výklad použitý správními orgány i městským soudem je v rozporu s komunitárním právem. Poukazuje na článek 4 Směrnice Rady 80/155/EHS, který ukládá státům zajistit, aby porodní asistentky byly přinejmenším způsobilé k přístupu alespoň určitým činnostem a jejich výkonu, mezi něž patří i „spontánní porody“. Žalobce má za to, že požadavek na přítomnost či dozor lékaře při výkonu činnosti porodní asistentky de facto znemožňuje, aby porodní asistentka mohla vykonávat svoji činnost v rozsahu garantovaných kompetencí samostatně, a je tak v rozporu s evropským právem. Žalobce přirozeně nezpochybňuje, že musí být řešena návaznost na lékaře v případě patologického porodu, to je však možné řešit i jiným způsobem, např. smluvním zajištěním převozu do nepříliš vzdálené specializované nemocnice. Tyto vztahy ale nejsou relevantní pro udělení či neudělení registrace. Závěrem žalobce uvádí, že nepanuje jednota v otázce výkladu komunitárního práva a navrhuje, aby byla v rámci řízení před Nejvyšším správním soudem položena předběžná otázka Evropskému soudnímu dvoru ve vztahu ke slučitelnosti popsané praxe českých správních orgánů s citovanou směrnicí (žalobce přitom svoji představu o znění předběžné otázky vyjádřil návrhem jejího jmenovitého znění). S ohledem na vše uvedené žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující:

Žalobce podáním ze dne 28. 11. 2005 požádal Magistrát hl. m. Prahy, jako orgán příslušný k registraci nestátního zdravotnického zařízení, o udělení souhlasu s věcným a personálním vybavením ve smyslu § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb. Jako druh a rozsah poskytované péče v žádosti uvedl „Ambulantní primární porodnická péče poskytovaná porodními asistentkami v rozsahu stanoveném vyhláškou č. 424/2004 Sb.“ Žalobce dále uvedl místo provozování, a k žádosti doložil seznam přístrojového vybavení a seznam pracovníků zdravotnického zařízení, včetně dokladů o jejich vzdělání a další doklady ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 160/1992 Sb. Tato žádost byla rozhodnutím ze dne 11. 1. 2006 zamítnuta a k odvolání žalobce bylo rozhodnutím ze dne 13. 6. 2006 toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. To zejména proto, že správní orgán I. stupně neuvedl jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při aplikaci právních předpisů. Správní orgán I. stupně po doplnění spisového materiálu a novém posouzení věci vydal dne 21. 8. 2006 rozhodnutí č. j. MHMP/229387/05/ZDR, kterým žalobci v rozsahu § 5 odst. 1 písm. a) až e), písm. g) až i), odst. 4 a 5 vyhl. č. 424/2004 Sb. vyhověl, a současně nevyhověl v rozsahu § 5 odst. 1 písm. f), odst. 2 a 3 citované vyhlášky. Tj. udělil souhlas se všemi požadovanými činnostmi s výjimkou vedení tzv. fyziologických porodů. V odůvodnění s ohledem na vyžádaný znalecký posudek uvedl, že chybí věcné vybavení pro zajištění péče o rodičku a dále, že není zajištěna bezprostřední dostupnost lékaře porodníka, pediatra, resp. neonatologa, popř. porodníka s erudicí v neonatální resuscitaci. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný po posouzení odvolacích námitek, které neshledal důvodné, zamítl. Zejména přitom konstatoval, že při absenci právní úpravy o technických a věcných požadavcích na vybavení zdravotnických zařízení vůči porodním asistentkám správní orgán I. stupně postupoval správně, když aplikoval správní uvážení. Pokud šlo o rozsah správního uvážení v souvislosti s § 5 odst. 1 písm. f) vyhl. č. 424/2004 Sb., odvolací orgán konstatoval, že správní orgán I. stupně nepřekročil rámeček, v němž by se dotkl práv porodních asistentek na nezávislý a samostatný výkon poskytování zdravotní péče ve smyslu Směrnice Rady 80/155/EHS. Dále se odvolací orgán obsáhle vyjadřoval i k pojmu veřejný zájem a jeho chápání v teorii i soudní praxi ve vztahu k nutnosti přítomnosti lékaře. Odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobce má mít pro činnosti uváděné v § 5 odst. 1 písm. f) vyhl. č. 424/2004 Sb., přítomné lékaře ve zdravotnickém zařízení, které ponechávají porodním asistentkám prostor pro jejich samostatnou a nezávislou činnost a plynule (kontinuálně) vystupují do činností související s porodem až při komplikacích (v případě zjištěného rizika). Obsáhle

se přitom věnoval souvisejícím otázkám, a uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je správné.

Městský soud v Praze k podané žalobě rozhodnutí žalovaného (rozhodnutí o odvolání) zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je třeba napadený rozsudek zrušit a žalobu odmítnout.

Dříve, než se Nejvyšší správní soud mohl zabývat důvodností kasační stížnosti, musel posoudit existenci podmínek řízení, k čemuž je zavázán ex offo. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. má žalobní legitimaci ten (tj. právnická nebo fyzická osoba), kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále „jen rozhodnutí“). Taková osoba se pak žalobou může domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li s. ř. s. nebo zvláštní zákon jinak (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Naopak výslovně vyloučeny ze soudního přezkoumávání jsou ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími (§ 70 písm. a) s. ř. s.). Je tedy zřejmé, že právní úprava soudního řízení ve správním soudnictví zavedla legislativní zkratku rozhodnutí, kterou v § 65 odst. 1 zákona vymezila pomocí definičních znaků, podle nichž se musí jednat o úkon, jehož původcem je správní orgán a kterým dochází k založení, změně, zrušení nebo autoritativnímu určení práv nebo povinností fyzických nebo právnických osob. Pouze ty akty správních orgánů, které splňují uvedené znaky, mohou být ve správním soudnictví předmětem přezkumu soudu. Naopak ty úkony správních orgánů, jež nejsou rozhodnutími, jsou bez výjimky ze soudního přezkumu v režimu s. ř. s. vyloučeny.

Podle § 10 zákona č. 160/1992 Sb. orgán příslušný k registraci nestátního zdravotnického zařízení provede registraci na základě žádosti provozovatele nestátního zařízení. K žádosti o registraci je provozovatel nestátního zařízení povinen připojit souhlas orgánu příslušného k registraci s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením [§ 10 odst. 3 písm. b) téhož zákona].

Podle § 18 zákona č. 160/1992 Sb. se na rozhodování podle tohoto zákona vztahují obecné předpisy o správním řízení. Tyto předpisy se vztahují i na rozhodování podle § 10 odst. 3 písm. b), f), g) a h), tedy i na rozhodování o předmětném souhlasu.

V projednávané věci se jednalo o vyslovení nesouhlasu podle § 10 odst. 3 písm. b) zákona č. 160/1992 Sb., a to v rozsahu § 5 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 424/2004 Sb. (odvolací orgán vyžadoval k činnosti porodních asistentek v rozsahu tohoto ustanovení přítomnost lékaře). Toto vyslovení nesouhlasu je ovšem „rozhodnutím“ toliko formálně; nevyhovuje vymezení pojmu „rozhodnutí“ podle § 65 s. ř. s. To proto, že samo udělení (nebo neudělení) souhlasu orgánem příslušným k registraci nezasahuje s konečnou platností do hmotných práv provozovatele nestátního zařízení. Takový akt provozovateli (žalobci) ještě nezakládá žádné konkrétní povinnosti ani mu neuděluje či neodnímá práva. To, co je pro účastníka řízení právem a co povinností, může založit orgán příslušný k registraci až při rozhodnutí o registraci, kdy je oprávněn ve správním řízení zakládat práva a povinnosti tímto individuálním správním aktem. Orgán příslušný k registraci vydávající konečné registrační rozhodnutí je tak odpovědný za úkony či pochybení, jimiž byl vysloven předmětný nesouhlas, a to prostřednictvím přezkumu rozhodnutí o registraci.

Jinými slovy, z hlediska materiálního (a tedy z hlediska zákonného textu § 65 s. ř. s.) tedy není souhlas či nesouhlas orgánu příslušného k registraci s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením rozhodnutím, které by bylo lze přezkoumat ve správním soudnictví. Ačkoliv je sice formálně označeno jako rozhodnutí a je vydáváno v samostatném správním řízení, samo o sobě nezasahuje do právní sféry účastníka správního řízení, neboť nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti, a jeho obsah vnějších účinků nabývá, až je-li pojata do finálního správního aktu, tedy do rozhodnutí o registraci. Napadené rozhodnutí je proto podle Nejvyššího správního soudu nutno považovat za subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu), nikoliv za akt řetězí se, popřípadě zcela samostatný.

Právní sféra stěžovatele tak může být dotčena pouze rozhodnutím, jímž bude rozhodnuto o samotné registraci, ale nikoli správním aktem, jímž orgán příslušný k registraci vysloví nesouhlas s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením.

Jistě není sporu o tom, že i takový souhlas nebo nesouhlas (tzv. podkladové rozhodnutí) může citelně nepřímou fakticky zasáhnout právní sféru (a častěji přímo hospodářské zájmy) účastníků. Na to však zákon pamatuje tím, že ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje při splnění zákonem stanovených podmínek přezkoumat i takový úkon správního orgánu (závazný podklad finálního rozhodnutí). Soud tedy může přezkoumat i vyslovení nesouhlasu, ale teprve v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.), jímž např. byla změněna registrace.

Odepření soudního přezkumu tedy v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti – *denegatio iustitiae*, ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu.

Na tomto místě zdejší soud uvádí, že zvažoval, zda i na nyní projednávanou věc dopadají teze vyslovené v rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 8 As 47/2005 - 86 ze dne 21. 10. 2008, týkající se přezkumu tzv. závazných stanovisek. Vzhledem k povaze napadeného rozhodnutí - subsumovanému správnímu aktu, k tomuto závěru nedospěl, když mimo jiné nepřehlédl, že k šetření chráněného zájmu podle zákona č. 160/1992 Sb. ve věci vyslovení nesouhlasu byl novelou ust. § 10 odst. 3 písm. b) tohoto zákona zákonem č. 121/2004 Sb. povolán tentýž správní orgán jako orgán provádějící registraci samotnou, přičemž řízení zakončené napadeným rozhodnutím – vyslovením nesouhlasu s personálním a věcným vybavením není samostatným, objektivně vymezeným předmětem v rámci řízení o registraci nestátního zdravotnického zařízení (srovnej odst. 26 rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 8 As 47/2005 - 86 ze dne 21. 10. 2008), neboť typový okruh chráněných zájmů tohoto řízení je obdobný s předmětem řízení registračního.

Rozhodnutí žalovaného, jímž nebyl žalobci udělen souhlas s personálním a věcným vybavením, s druhem a rozsahem zdravotní péče poskytované nestátním zařízením, ještě není finálním rozhodnutím ve věci žádosti o registraci nestátního zdravotnického zařízení. V předestřené směru tak ke zkrácení práv žadatele samotným vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo a ani dojít nemohlo. Ostatně obdobně již Nejvyšší správní soud judikoval, např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 3 Ads 145/2008 - 77, přístupném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, č. j. 41690/2006, bylo úkonem správního orgánu, jenž není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Takové úkony jsou přitom ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. a) s. ř. s.

vyloučeny. V řízení před Městským soudem v Praze chyběly podmínky soudního řízení, přičemž z povahy věci se jedná o nedostatek neodstranitelný. V takovém případě byly v projednávané věci splněny důvody pro odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 s. ř. s.

V situaci, kdy žalobu podle uvedeného ustanovení neodmítl krajský soud (tady Městský soud v Praze), ukládá § 110 odst. 1 s. ř. s., aby spolu se zrušením napadeného rozhodnutí krajského soudu žalobu odmítl Nejvyšší správní soud.

Učiní-li tak, je bezpředmětné, aby se zabýval důvodností jednotlivých námitek obsažených v kasační stížnosti.

Rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen, žaloba byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 3 a § 110 odst. 2 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Petr Průcha  
předseda senátu